

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Forfatterens Liv og Levnet af hans Fætter

Citation: Baggesen, Jens: "Eventyr og Fortællinger. - 1889", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889*, 1889-1903, s. 236. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-idm139893710756112/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Er intet andet end unyttigt Fias
(Der moerer Børn, som anden Spas),
Om ikke det, som end er værre.

Med samme Vellyst derfor, som hver anden,
Der menneskelig Hjerte fik i Panden
(Og ikke tvungen blir dertil),
Min Fætter gav sig af med dette Spil,
Og, som man kaldte det, studerte —
Det er at sige: læste graadig alt,
Hvad prentet i hans Hænder faldt,
En smule flogt og meget galt,
Og — det forstaaer sig — over alt
Saa got, han kunde, mediterete.

Det gif i forsmingen ret got,
Saalænge han sig holdt til Præfner blot;
Men siden fik han fat paa de fordomte Bøger,
Hvori paa hedensk Vis man efter Sandhed søger,
Og, om ei finder, dog den kommer mere nær,
End raadeligt i denne Verden er.

I disse Satans egne Hegerier,
Astronomier og Philosophier
(Det Eilschor hode for!) han grubled' Dag og Nat.
Det nyttede kun lidt, at Degnen fik ham fat,
Og læste for ham — skændt, til Degnens Ære,
Man paastod, at han kunde, naar han gad,
Omvende hjem det skulde være —
Men det fragment af Morkets Mand, som sad
fra Daaben af i Drengens Hals tilbage,
forspildte reent Omvenderens Umage.

Jeg ei fortælle tør det Rama-Strig,
Som i den hele Bye herover reiste sig;
Thi Pogen lod sig offentlig forlyde,

Naar han i Snaf med Byens Lærde kom,
Med Meninger om Jordens Dreien om,
Om flere Verdener, om naadig Dom
Selv over Dævlene, naar Euden kom —
Om Salighed for Tyrk, saa vel som Jyde,
Og meget andet sligt, som Gud forbyde!

forgiæves Degn, forgiæves Præst
forsegte hver paa sin Maneer, som best,
Den unge Synder om at vende —
Omsonst forbed de ham, at lade Jorden rende,
Omsonst de trued' ham med evig Soed,
I fald han havde noget derimod,
At Gadigs Autor evig maatte brænde,
Omsonst de trued' ham med evig Ild,
I fald han troede Vredens Gud saa mild,
At han den mindste Dævel af den Gryde,
Som evig lige stærk skal evig syde,
Tog op igjen — „neil!“ raabte begge, „neil
„Guds Vredes flammer slukkes evig ei!“

Den arme Dreng forbauset og fortabt,
Paa Dævlens og Voltaires Vegne,
I Taarer udbød: „Har da Gud et skabt
„De mindste Dævle selv saavel som Degne?
„Og mon han ikke danned' til sin Ære,
„Og til Lyksalighed,
„Af ingen Ting den syndige Voltaire
„Saavel som Deres Velærværdighed?
„Og forudsaae han, at han skulde blive
„Til evig Tid forskudt,
„Hvi traf han ham af intet frem til Eide?
„Hvad havde han, før han blev til, forbrudt?“

Man nu for sildigen fandt ud,
At det var Synd mod Mennesken og Gud,